

Tres poemes

per Francesc Riera

He sortit a passejar la tarda
al costat de la teva absència,
amb el cap baix, com gos
seguint el rastre dels dies passats.

I començarem a caminar cap enrere de l'any
[cap-i-cua,
fent que els escalons tornassin ones
d'un oceà immens. I dins la immensitat
es perderen...
arribaren a tu i vessaren
el silenci. Quedàrem muts,
retallats a la línia de l'horitzó
com esquits foscos de la mar,
com gavines allà dalt dels penya-segats.

El futur s'aixecava
com gegantina ombra
entre les muntanyes d'Eivissa
(tot tan llunyà i alhora prop!).
Un avió passà com raig de so
i bifurcàrem els camins.

Arrib a casa sense el teu record.
El meu alè al vidre de la finestra
emboira la tarda. Inconscientment
escric allí el teu nom d'ara
i li don l'esquena, tot just
la meva ombra s'allarga endins,
a la cambra, i arriba la nit.
Foscor a l'habitacle. Portes enfora
el firmament parpellejant d'estels.
Obr el llum i aparesc
dins la finestra. Cap somriure
als llavis. Els ulls absents
escodrinant tants d'ahirs!
Podria parlar tot sol,
dir-me "tenc fred de soledat",
o "tenc fred de soledat
entre els llençols buits de desig".
No vull que les paraules em fereixin
i m'aprop de nou a tu, passat,
passat incert, passat futur,
ja que demà, altre cop passejant la tarda,
com gos al teu costat,
seré un altre, i tu hauràs estat una altra.
I així dia rere l'altre
fins que la tarda sigui terra humida
i jo gos.

Lleu és l'entreespai
d'uns llavis besant-se.
Lleu és la caiguda d'un estel
dins les nits d'agost.
Lleu és l'onada que romp
a la platja de llevant.
Lleu, lleu, lleu
és el cant de Formentera.

POESIA ACTUAL

El cor com martell interior,
com presoner buscant la llibertat.
Al cap aquella sensació de pressió baixa.
M'havia de tranquil·litzar.

L'aire pel nas,
després per la boca.
Contant:
Un, aire entrant pel nas;
dos, sortint per la boca
posada en llavis de pronunciat cercle;
... tres,...; ... quatre,...; ... cinc...;
(com un pulmó artificial
dels més arcaics).
... Agafar aire... sis;
treure'l... set ...;
... vuit...; ... nou...; ... deu...
I així seguí fins a cent,
dos-cents, tres-cents,
i quasi tal vegada mil.

A la fi ni em vaig poder apropar a ella
i dir-li que l'estimava amb tot el meu cor.

Avui, ja casat, aquella al·lota ja oblidada,
encara em sorpren, a vegades...,
respirant contant, ...
i... un..., ... i dos..., i tres...,
i quatre, i...

FRANCESC RIERA